

ALEKSANDRA BOLTOVSKAJA SCHRIJFT BOEK OVER HAAR LEVEN ALS RUSSISCHE IN BELGIË

“Ik hou van deze stad, maar dat dialect krijg ik niet onder de knie”

SINT-TRUIDEN ■ Aleksandra Boltovskaja verliet 24 jaar geleden het Russische Sint-Petersburg om met haar Truiense man Maurice te trouwen. Haar ervaringen pende ze nu neer in een tragikomisch boek. Een boek dat kan gelezen worden als een liefdesverklaring aan haar gastland België, en als een afrekening met haar moederland Rusland, maar paradoxaal genoeg is ook het omgekeerde waar.

DOOR ERWIN REYSKENS

Aleksandra schrijft met een vlijmscherpe pen. Ze haalt meermaals proza en poëzie boven die haar inspireert in het dagelijkse leven, maar leert ook de konijnenmarkt kennen, stoofvles maken en omgaan met rouw. Humor en intelligentie mixt ze gracieus.

Jouw boek kreeg de titel ‘Hoe ik het plan van mijn moeder saboteerde en trouwde met een Belg’. Wat was haar plan met jou?

Mijn moeder was een uitgesproken feministe. Ze was vijandig ten opzichte van mannen. Ze noemde het huwelijk dan ook een weerzinwekkend instituut. Ze is uiteindelijk maar drie jaar samen geweest met mijn vader. *Zorg dat je een kind hebt en smijt de vader dan buiten*, heeft ze mij en mijn zus altijd voorgehouden. Maar ik wou het anders. Ik was heel vastbesloten om later met iemand samen te wonen. Mijn zus is intussen vier keer getrouwd en ik ben bij mijn tweede man nu, dus we hebben haar raad niet zo goed opgevolgd. Vreemd genoeg schiet ze wel enorm goed op met Maurice. Ze heeft in haar eentje Vlaams geleerd en ze schreef veel met hem en ook met zijn ouders.

Waarom een boek?

Ik heb altijd al de behoefte gehad om te schrijven. Aanvankelijk schreef ik vooral brieven. De voorbije tien jaar werd ik overspoeld door inspiratie, waardoor ik zo goed als elke dag schreef. Het overkwam me, ik moest schrijven. Eerst gedichten, tot iemand me vroeg waarom ik niet schreef over mijn leven in België. Toen ben ik overgeschakeld op proza. Mijn vriendin Snezhana had mijn verhalen gelezen en was meteen erg enthousiast. Ze heeft me aangespoord te publiceren en bracht me in contact met Pieter Boulogne, die me ook aanzette om een boek te maken. Hij heeft het boek nu vertaald want ik

schrijf in het Russisch. Dat is de enige taal waarin ik mijn gevoel helemaal kwijt kan. Ik ben hen beiden ontzettend dankbaar. Zonder hen was dit boek er niet gekomen.

In het boek schrijf je dat de Russische immigranten in ons land verschillende kasten vormen. Verklaar je eens nader.

Klopt, ze hebben niet allemaal begrip voor elkaar. Ik voel als ik in contact kom met vluchtelingen dat ze me benijden. Ze zijn jaloers op mijn verblijfsvergunning, mijn Belgisch paspoort, het feit dat ik hier gesetteld ben en werk heb. Ik ben geen politiek vluchteling, ik kwam naar hier om te trouwen. Ik leerde Maurice kennen

via briefwisseling en ik wist op slag dat hij mijn toekomstige man zou worden. Dat was geen kalverliefde, maar een doordachte beslissing van een volwassen vrouw. Ik had op dat moment een kind en was pas gescheiden.

Wat is je het meest bijgebleven van je eerste weken in België?

Ik beleefde een echte cultuurshock. Ik was vooral verbaasd door de glimlach van de mensen hier. Dat kende ik niet in Rusland, daar waren de mensen nors en stuurs. Maar na enige tijd begreep ik dat de glimlach van de mensen hier iets anders was dan vriendelijkheid, het was eerder een vorm van beleefdheid. Vrienden maken is me nooit echt gelukt hier. Ik werd gelokt door die glimlach en hoopte op vriendschap, maar die kwam er niet. Dat ligt niet aan de taal, want ik heb nu nog steeds geen Belgische vrienden. Wij Russen zijn meestal behoorlijk rechtuit en dat komt niet altijd goed over. Als ik in het gezelschap

ben van andere Belgische vrouwen ben ik ook steeds bang iets ongepast te zeggen of iemand te kwetsen.

Wat mis je het meest?

Ik heb geen heimwee naar Rusland als staat. Ik heb een hekel aan Poetin en een hekel aan veel Russische fenomenen zoals bijvoorbeeld de agressie, het patriarchaat... Ik mis vooral de cultuur, de taal, mensen met dezelfde achtergrond als ikzelf, mensen waarmee ik over boeken en films kan praten. Maar die dingen vind ik wel bij mijn Russische vriendinnen die ik hier heb leren kennen.

Wat blijft er nog over van je Russische gewoontes?

Mijn eerste jaren hier deed ik mijn best om alles te doen zoals Belgen dat deden. Ik sloofde me uit om te poetsen met een borstel en ramen te lappen zoals de mensen hier. Maar dat werd me al snel te veel. Dus ik maakte opnieuw *borsjtsj* (rode bietensoep) of

andere Russische gerechten. Ik kon geen Belgische zijn, ik was een Russische. Dus ik heb me aangepast, maar niet geïntegreerd.

Je hebt ook Nederlands geleerd door naar muziek te luisteren?

Toen ik Rob de Nijs *En als een man zag ik de zon weer opgaan* hoorde zingen, wist ik meteen waarover hij het had. (*lacht uitbundig*) Het Nederlands in die liedjes is de taal die ik op school geleerd heb, dialect versta ik nauwelijks. Elk dorp heeft een ander dialect. Ik hou van Sint-Truiden. De zaterdagmarkt, de Grote Markt, het Begijnhof, het Speelhof... Mijn kinderen zijn er naar school geweest, ik heb hier gewerkt. Maar het dialect versta ik nog steeds niet, verder dan *een sjat kaffee* kom ik niet.

■ **‘Hoe ik het plan van mijn moeder saboteerde en trouwde met een Belg’ is verschenen bij Borgerhoff & Lamberts en kost 22,99 euro. Info: <https://borgerhoff-lamberigts.be>**

“Wij Russen zijn meestal rechtuit en dat komt niet altijd goed over.”